

N:o 34.

Af herr **P. Jönsson** i Färeköp, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om kostnaden för underhåll af medellösa sinnessjuka å hospital.*

Af den erfarenhet, jag vunnit såsom kommunalnämndsordförande, har jag lärt mig inse och behjerta den tunga börda, som i ekonomiskt afseende drabbar ej blott olika kommuner, men äfven enskilda personer genom skyldigheten att bekosta sinnessjukes vård å hospital eller asyl.

Väl har staten gjort erkännansvärda uppoffringar för att åt dessa olyckliga samhällsmedlemmar bereda en tillflyktsort och läkarevård, men ej desto mindre är afgiften för sinnessjukes underhåll å hospital, nu uppgående för hvarje af tredje klassens patienter till 182 kronor 50 öre årligen, mycket betungande för de i fattigvårdshänseende mindre lyckligt lottade kommuner, och än mer för enskilde personer, hvilka lefva i knappa omständigheter, men ej ega laglig rätt att i sådant afseende anlita kommunen, och för hvilka skyldigheten att underhålla sinnessjuka inom deras familjer mången gång blifver rent af ruinerande.

Då det torde få anses vara statens skyldighet att taga vård om sådana samhällsmedlemmar, hvilka till följd af sinnessjukdom äro för allmänna säkerheten vådliga och för öfrigt ej utan fara för samhället kunna vårdas utom hospitalsinrättning, så, och emedan kostnaden för dylika personers underhåll och vård ej skulle medföra nämnvärd känbar utgift för det stora samhället, statens skattskyldige medlemmar, utan blefve på dem mera rättvist och jemnare fördelad om underhållsskyldigheten öfverflyttades på sta-

ten, torde mig tillåtas fästa Riksdagens uppmärksamhet på nu anmärkta förhållande, och vågar jag för den skull föreslå,

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t hemställa, att Kongl. Maj:t måtte taga i öfvervägande, huruvida kostnaden för hospitalsvård af medellösa sinnessjuka må blifva en statens angelägenhet, samt kommuner och enskilda alltså måtte från dylik kostnad befrias.

Stockholm den 26 januari 1897.

Per Jönsson.

N:o 35.

Af herr **J. A. Sjö**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om upphörande af skyldigheten för rote- och rusthållare att i visst fall tillhandahålla soldattorp m. m.*

Sedan 1892 års urtima riksdag beslutat, att landets härväsende skulle ordnas på ett mera tidsenligt sätt än hvad förut varit förhållandet, samt i sammanhang härmed äfven grundskatter, skattefrälseräntor och indelningsverk skulle inom en viss tidrymd afskrifvas, hvarförutom rättighet för rote- och rusthållare lemnats att städja och aflöna knekt mot kontant lega och lön, så har under senare åren flere rote- och rusthållare till sina knektar försålt knektetorp för evärdelig tid under den tanken att lönesättet med torp numera ej vore ovilkorligt. Köpeskillingen har i många fall sålunda betalats, att köparen upptagit ett amorteringslån, för hvilket säljarne borgat, hvarefter lånet amorterats och förräntats med någon del af knektens kontanta lön. Genom ett sådant tillvägagående vinner knekten den fördelen, att han redan vid unga år får en sjelfegande torfva att bruka och bebo såväl under tjenstetiden som efter afskedet, hvilket tillförenej så varit för-